

Ega elult muud tahagi

“Nukitsamehe” sisust pikalt heietada on mõtetu – kõik teavad seda. Tahaks kiita **Hardi Volmerit**, kes on Estonia teatri Nukitsamehe-loole andnud senistest versioonidest lastesõbralikuma ilme. Metsamoor (**Helgi Sallo** või **Sirje Puura**) on pigem naljakas mutt kui tige nõid. Muusikalinõida ei saa kuidagi võrrelda Ita Everi igihalja filmimooriga. Midagi pole parata: nagu Margus Lepa (vanematele Ervin Abel) tundub juba harjumuse pärast kõige loomulikum Georg Adniel Kiir, jääb Mõhu ja Tõlpa emmekesena rahva mällu ikkagi Ever. Tõsi, Nukitsamehe kui vähem värvika karakteri puhul polegi eriti vahet, kas seda mängib Egert Soll (filmis) või

Andres Uutma (Estonia laval).

Lava on VÄGA ilus, metsaonni ja metsasügavusse kaduva maasikavälu ühendamisel on leidlikult kasutatud pöördlavaefekti. See annab nii hea perspektiivitunde, et mets tundub sügavam, kui rahvusooperi majal laiust ongi; ja tõetruu hurtsik asub tõusval metsalagendikul justkui künka all. Ehedusele oleks muidugi kaasa aidanud ka Lutsu emotsionaalsete “lisandite” (näiteks Rätipoisi-motiiv) kasutamine, kuid ilmselt arvestasid lavastajad sellega, et tükki vaatavad ka mõned päris väikesed, kes ei malda väga pikalt paigal istuda. Lavastus sobib kõigile. **Olav Ehala** kuulsaks saanud vitsa-, valu-, kodu-, päikeseratta- ja muud

Mõhk, Moor ja Tõlpa: "Kurjus on ilmas, headus on ilmas..."

laulud kosutavad hinge. Mõtlemisvõimeline vaataja leiab Juhan Viidingu ja Leelo Tungla laulusõnadest iroonia, et kollimõtlemine on väga inimlik. *Kõrged mõtted – see on puha*

*mõga.
Pole elu ilma rahata.
Söö ja maga, sarvevahet süga –
ega elult muud ei taha ka.*

KRISTJAN ARUNU..M
kristjan@eestiajakirja.ee

„Meie Meel“ 22. III 2000